

мислитъ му и го прави уважаванъ. При тѣзи обстоятелства азъ извършихъ и за славянитѣ нѣщо по-високо, отколкото би могълъ да го извърши другъ. Добре, че се намѣрихъ тукъ! Разбирашъ ли, какво значи, едикой си народъ да има свой представителъ въ Народното събрание? Тази идея вдъхва на всѣки славянинъ благородни чувства и открива най-добри надежди. Страхувамъ се само отъ едно. Гърцитѣ се боятъ отъ еднородната съ насъ Русия и отъ нейното покровителство, та да не би да затворятъ парламента за българитѣ. Нашиятъ съотечественикъ, полковникъ х. Христо, се държалъ отлично, като народенъ представителъ на българитѣ, а Иванъ Млѣкартъ, наречения Суцосъ, билъ изхвърленъ отъ събранието, понеже не пожелалъ да представява своя народъ.

Този успѣхъ въ Атина презъ сжщата година се придружава и съ успѣхъ въ Сливенъ. Българитѣ елинисти сливенци напуснали „елиникото“ и се обърнали къмъ българската група. Последенъ гръцки учителъ билъ Цукала. Фабрикантътъ Желѣзковъ получава спис. *Любословие*“ отъ Фотиновъ и става неговъ настоятелъ.

Докторъ Селимински е много покрусенъ отъ това, че не знае да пише и да излага научно мислитѣ си на български езикъ.

Като прави разборъ на понятието патриотизмъ, съ неговитѣ качества, а особено като говори за езика, като най-важенъ духовенъ органъ, Селимински се оплаква на Золотовича съ тѣзи тжжни думи: „Азъ заслужавамъ съжаление. Късно узнахъ своето заблуждение, когато вече нѣмаше време да се поправа (думата е за изкуството бързо да чете и правилно да пише на майчинъ езикъ). Какво гризене на съвѣстѣта си чувствавамъ! Единъ българинъ като следва 2—3 години въ Одеския лицей, е въ състояние да напише география на български, а пъкъ азъ, който толкова години се занимавахъ съ висша наука и съ разни философски дисциплини, стоя далечъ съ вързани ржце и само ридая за нещастieto на своето отечество. Написахъ статии и книги, но каква полза, като не мога да ги предамъ прѣко на народа си¹⁾).

¹⁾ Презъ 1836 год. Атанасъ Кипиловски превелъ отъ Н. Станевъ — Д-ръ Ив. Селимински.